

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/183/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7618202696
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7618202696.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členiek JUDr. Slavky Zborovjanovej a JUDr. Zuzany Stolárovej v spore žalobkyne K.. C. R., Y.. X.X.XXXX, E. G. V., Š. XXX/XX, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, Račianska 71, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súd Rožňava zo dňa 4. júna 2020 č.k. 11C/32/2018 - 206 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám sporu nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice - okolie (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobkyne (výrokom I/), ktorou sa domáhala, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu škody a nemajetkovej ujmy v sume 38.584,61 eur s príslušenstvom. Žalovanej priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške týchto trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (výrok II/).

2. V odôvodnení súd poukázal na tvrdenia žalobkyne v žalobe a priebehu sporu, že žalobkyni majetková škoda a tiež „značná a rozsiahla dehonestácia a degradácie jej mena, vysokej odbornosti, cti a dôveryhodnosti jej osoby vzhľadom na jej status advokáta“ v dôsledku nezákonného úradného postupu Okresného súdu Spišská Nová Ves, ktorý svojou takmer dvojročnou nečinnosťou spôsobil prieťahy pri rozhodovaní námietkach v exekučnom konaní vedenom pred súdnym exekútorom JUDr. Petrom Molnárom pod sp. zn. EX 3062/15 a na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 10Er/545/2015, porušil § 50 ods. 2 Exekučného poriadku, žalobkyňou podanú sťažnosť z 22.6.2017 predseda Okresného súdu Spišská Nová Ves nevybavil v zákonom stanovenej lehote a o námietkach v exekučnom konaní bolo rozhodnuté až dňa 8.9.2017, t.j. po viac ako dvoch rokoch od ich podania, a až 11.9.2017 boli podané na doporučenú poštovú prepravu, kedy bolo expedované uznesenie z 8.9.2017 sp. zn. 10Er/545/2015, ktorým súd námietky povinných 1/ a 2/ proti exekúcii zamietol, námietkam povinných 1/ a 2/ proti trovám exekúcie vyhovel a povolil odklad exekúcie do právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu o dovolaní povinných 1/ a 2/ zo dňa 25.4.2015 proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Co/67/2014, o ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol uznesením z 12.7.2017 sp. zn. 1Cdo/266/2015 tak, že zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove, uznesenie a súdny spis bolo doručené na Okresný súd v Poprade dňa 8.9.2017, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky odložil vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Prešove do právoplatnosti rozhodnutia o dovolaniach žalovaných 1/ a 2/, o čom preukázateľne vedel nielen súdny exekútor a aj Okresný súd Spišská Nová Ves. Súd v odôvodnení rozsudku pripomenul i tvrdenie žalobkyne, že:

1/ špekulatívna a zahmlievacia argumentácia uvedená v písomnom podaní a podpísaná predsedom Okresného súdu Spišská Nová Ves v tom zmysle, že pokiaľ by žalobkyňa s manželom adresovali sťažnosť priamo predsedovi alebo podpredsedníčke, tak by bolo vo veci v zákonnej lehote rozhodnuté, je vyvíňovaním sa zo zodpovednosti za nečinnosť samotného predsedu okresného súdu a prieťahy súdu pri rozhodovaní o námietkach z 3.8.2015, čo malo za následok: a) vznik skutočnej škody, b) dehonestáciu a degradáciu mena žalobkyne, vysokej odbornosti, cti a dôveryhodnosti jej osoby vzhľadom na jej status advokáta, c) nezákonný úradný postup a nečinnosť súdu výrazne podpísal aj pod zdravotný stav žalobkyne, ktorá v januári 2017 podstúpila operáciu na Neurochirurgickej klinike a takmer rok bola PN, ako i že

2/ na základe nezákonného exekučného titulu bolo zriadené exekučné záložné právo na nehnuteľnostiach na LV č. XXXX, okres Levoča, obec Spišské Podhradie a LV č. XXX, okres Levoča, obec Studenec, v dôsledku čoho si žalobkyňa nemohla zaobstarať cez leasingovú zmluvu osobný automobil, pričom pokiaľ by Okresný súd Spišská Nová Ves ako exekučný súd konal a rozhodol o námietkach v zákonom stanovenej lehote, tak k tejto situácii by určite nedošlo,

3/ že suma 38.584,61 eur je exekvovaná suma vyplývajúca z upovedomenia o začatí exekúcie č. EX 3062/15 z 22.7.2015.

3. Súd prvej inštancie poukázal i na obranu žalovanej v priebehu sporu, najmä že:

- nie je splnená podmienka predbežného prerokovania nároku, lebo žalobkyňou uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 38.584,61 eur s príslušenstvom, ktorá mala byť žalobkyňi spôsobená v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 10Er/545/2015, nebol predmetom predbežného prerokovania v zmysle § 15 zák. č. 514/2003 Z.z., nakoľko Ministerstvo spravodlivosti SR neeviduje doručenie žiadneho podania žalobkyne, ktorým by sa táto domáhala predbežného prerokovania nároku uplatneného žalobou, pretože: a) pokiaľ žalobkyňa poukazovala na svoje podanie zo dňa 29.10.2017 a stanovisko ministerstva zo dňa 18.4.2018, ministerstvu bolo dňa 2.11.2017 doručené podanie žalobkyne, ktorým táto požiadala o náhradu skutočnej škody, ktorá jej mala byť spôsobená v dôsledku nesprávneho úradného postupu, ale zo žiadnej časti žiadosti žalobkyne ani len nepriamo nevyplýva, že by touto žiadala o náhradu nemajetkovej ujmy, pričom v závere žiadosti výslovne uvádza, že suma 38.584,61 eur predstavuje skutočnú škodu, ktorá jej vznikla, b) vzhľadom na to, že z podanej žiadosti, ako ani z jej príloh, nevyplývala tá skutočnosť, že by v priebehu konania vedeného na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 10Er/545/2015 v rozhodnom období došlo k vzniku skutočnej škody na majetku žalobkyne v dôsledku ňou namietaného postupu súdu, ministerstvo vyzvalo žalobkyňu na doplnenie jej podania, pričom žalobkyňa ani v odpovedi na uvedenú výzvu neuviedla, že by ňou požadovaná suma mala predstavovať náhradu nemajetkovej ujmy a nie skutočne spôsobenej škody, c) aj zo stanoviska ministerstva zo dňa 18.4.2018 je zrejmé, že predmetom predbežného prerokovania nároku na základe žiadosti žalobkyne bola výlučne náhrada skutočnej škody, nie náhrada nemajetkovej ujmy, na čom nič nemení tá skutočnosť, že tak v predmetnej žiadosti zo dňa 29.10.2017 ako aj v žalobe v tejto veci, žalobkyňa pri zdôvodnení nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci odkazuje na rovnaké skutkové okolnosti,

- v danej veci nedošlo k naplneniu zákonných podmienok pre vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorého sa žalobkyňa domáha,

- žalovaná nerozporuje tvrdenie žalobkyne, že v konaní vedenom na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp.zn. 10Er/545/2015 boli súdu dňa 7.8.2015 doručené námietky žalobkyne proti upovedomeniu o začatí exekúcie, o ktorých mal súd rozhodnúť v lehote 60 dní, teda do 5.9.2015, a že súd o týchto námietkach rozhodol až dňa 8.9.2017, t.j. nesprávny úradný postup, čím však bol preukázaný iba prvý z troch zákonných predpokladov pre vznik nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci,

- nebol nepreukázaný vznik žalobkyňou tvrdenej nemajetkovej ujmy a ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a žalobkyňou tvrdenou ujmou, keď žalobkyňa a) nepreukázala, v čom mal spočívať zásah do jej osobnostných práv s následkom vzniku nemajetkovej ujmy, za ktorú požaduje vyplatenie peňažnej náhrady práve v sume 38.584,61 eur s príslušenstvom, b) okrem tvrdenia o porušení jej práva na prejednanie veci v primeranej lehote nepredložila žiadny dôkaz preukazujúci vznik nemajetkovej ujmy, ktorej náhrady sa domáha, a tiež prípadnú príčinnú súvislosť medzi namietaným konaním súdu a spôsobenou ujmou,

- tvrdenie žalobkyne o zásahu do jej práv dehonestáciou jej osoby ako povinnej v exekúcii, jej odbornosti, cti, vážnosti a tiež dôveryhodnosti v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Spišská Nová Ves pri rozhodovaní o námietkach žalobkyne proti exekúcii je ničím nepodložené tvrdenie všeobecného charakteru o znížení vážnosti žalobkyne v spoločnosti v dôsledku exekučného konania,

- požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy je ničím neodôvodnená a neadekvátne,
- suma náhrady nemajetkovej ujmy, ktorej sa v tomto konaní žalobkyňa domáha, zodpovedá sume, pre vymoženie ktorej bolo voči žalobkyni vedené exekučné konanie sp.zn. EX 3062/15, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu konajúceho súdu pri rozhodovaní o námietkach voči exekúcii, avšak samotný rozsah exekvovanej sumy (vymáhanej na podklade v tom čase právoplatného a vykonateľného exekučného titulu) neodôvodňuje vznik a už vôbec nie rozsah nemajetkovej ujmy, ktorá žalobkyni mohla byť spôsobená práve v dôsledku nedodržania lehoty na rozhodnutie o námietkach.

4. Pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie zo zistenia z upovedomenia o začatí exekúcie č. EX 3062/15 vydaného na základe vykonateľného exekučného titulu - rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 12.3.2015 č.k. 13Co/67/2014-1136, súd zistil, že na základe návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie a poverenia Okresného súdu Spišská Nová Ves na vykonanie exekúcie č. 10Er/545/2015 zo dňa 16.6.2015, začalo dňa 1.6.2015 exekučné konanie v prospech oprávneného, I. Z. Q., spr. konk. podstaty, IČO: 31710891, Pri Likérke 1, Levoča a v neprospech povinného N. R. Š. A. K. R. C. na vymoženie pohľadávky 38.584,61 eur s príslušenstvom. Zistil, že námietky proti exekúcii a námietky proti trovám exekúcie zo dňa 3.8.2015 v označenej exekučnej veci boli odoslané dňa 6.8.2015 exekučnému súdu Okresnému súdu Spišská Nová Ves, ktorý v stanovisku zo dňa 11.9.2017 uviedol, že až dňa 7.9.2017 sa dozvedel, že žalobkyňa podala žiadosť - sťažnosť na nečinnosť okresného súdu v spise sp.zn. Ex 3062/2015; 10Er 545/2015, že zamestnanci súdu v označenej exekučnej veci boli písomne napomenutí na nesprávny pracovný postup a že dňa 8.9.2017 bolo o námietkach žalobkyne rozhodnuté. Zistil tiež, že dňa 2.9.2015 súdny exekútor K. I. N. vydal upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie na vymoženie pohľadávky vo výške 38.584,61 eur s príslušenstvom a predbežných trov exekúcie vo výške 19.270,80 eur, a to zriadením exekučného záložného práva na nehnuteľnostiach nachádzajúcich sa v katastrálnom území C., Obec Studenec, okres Levoča, zapísaných na LV č. XXX, vo vlastníctve povinnej K. R. C., vo veľkosti spoluvlastníckeho podielu 3/6 a v katastrálnom území C. I., Obec Spišské Podhradie, okres Levoča, zapísaných na LV č. XXXX vo vlastníctve povinnej JUDr. R.B. C., v podiele 1/1. Zo stanoviska k žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vydaného Ministerstvom spravodlivosti SR zo dňa 18.4.2018 súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňa žiadala o náhradu škody v sume 38.584,61 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % od 8.10.2015 až do zaplatenia, ktorá mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu v exekučnom konaní na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp.zn. 10Er 545/2015, a to prietahmi v konaní pri rozhodovaní súdu o námietkach proti exekúcii zo dňa 3.8.2015, o ktorých súd rozhodol uznesením zo dňa 8.9.2017, t.j. viac ako dva roky po ich podaní u príslušného súdneho exekútora, pričom Ministerstvo spravodlivosti SR vyrozumelo žalobkyňu, že jej žiadosť bola predbežne prerokovaná v zmysle § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. a žiadosti nebolo vyhovené z dôvodu nepreukázania vzniku škody, ktorej náhrady sa žalobkyňa domáhala.

5. Po právnom posúdení veci podľa § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 a 4, § 17 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 05.12.2018 sp.zn. II. ÚS 695/2017 súd prvej inštancie usúdil, že žalobou uplatnený nárok žalobkyne bol predbežne prerokovaný na základe žiadosti žalobkyne zo dňa 29.10.2017 a uzavrel, žaloba je nedôvodná, lebo žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, v čom mal spočívať zásah do jej osobnostných práv s následkom vzniku nemajetkovej ujmy. Dôvodil, že nevykonala žalobkyňou navrhnutý dôkaz vyžiadaním písomnej informácie od Okresného súdu Poprad, Kežmarok a Spišská Nová Ves o tom, ktorých advokátov súdy ustanovovali ex offo v trestných veciach za obdobie rokov 2014 až 2018, nakoľko z toho možno vyrátať škodu, ktorá žalobkyni vznikla, keďže za 14 rokov jej nebol ani raz pridelený takýto prípad pre zločin a len par krát pre prečin, pretože takáto informácia nepreukazuje ani žalobkyňou požadovanú výšku nemajetkovej ujmy, ani podľa akého kľúča by súd mal tvrdenú škodu vyrátať a nepreukazuje ani príčinnú súvislosť medzi žalobkyňou namietaným nesprávnym úradným postupom a vzniknutou ujmom. Dospel k záveru, že žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala vznik a rozsah tvrdenej nemajetkovej ujmy, ako ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a požadovanou nemajetkovou ujmom. Konštatoval pritom, že absentuje príčinná súvislosť medzi spôsobenou nemajetkovou ujmom a namietaným nesprávnym úradným postupom, ak upovedomenie o začatí exekúcie bolo vydané dňa 22.7.2015, žalobkyňa žiadala preskúmať obdobie od roka 2015 a súčasne tvrdila, že za 14 rokov jej advokátskej praxe jej neboli pridelené prípady ex offo, to znamená, že takéto prípady žalobkyni neboli pridelené aj pred rokom 2015, teda ešte predtým, ako bolo vydané upovedomenie o začatí exekúcie a ako došlo zo strany Okresného súdu Spišská Nová Ves k nesprávnemu úradnému postupu a žalobkyňa ničím neodôvodnila požadovanú výšku nemajetkovej ujmy 38.584,61 eur, ktorá je totožná s exekvovanou sumou, keďže vo svojich podaniach žalobkyňa

iba tvrdila, že došlo k dehonestácii a degradácii jej mena, vysokej odbornosti, cti a dôveryhodnosti jej osoby vzhľadom na jej status advokáta, a žiadnym spôsobom nešpecifikovala, ani nepreukázala takéto následky.

6. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanej, ktorá mala v spore plný úspech, nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 100 % s tým, že podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

7. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), e), f) a h) CSP. Navrhla zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň žiadala, aby odvolací súd priznal žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania. Poukazom na čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL ÚS 36/95, IV. ÚS 14/07 žalobkyňa namietla, že rozsudok je v celom rozsahu nesprávny, nejasný, neurčitý, skutkovo a právne nepreskúmateľný. Zopakovala, že sa svojou žalobou domáhala náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 38.584,61 eur s príslušenstvom a podčiarkla, že žalobu podala na Okresný súd Spišská Nová Ves, avšak Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 3NcC/10/2018 bez akéhokoľvek jej vyjadrenia a bez toho, aby vzniesla námietku zaujatosti, rozhodol o pridelení veci Okresnému súdu v Rožňave, pretože sudcovia Okresného súdu Spišská Nová Ves sú vylúčení a hoci následne navrhovala, aby vec bola daná na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu v Martine, senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nepresvedčivým, nejasným a skutkovo a právne nepreskúmateľným uznesením sp. zn. 2Ndc 17/2019 návrhu žalobkyne nevyhovel. Citovala znenie § 3 ods. 1 písm. d), § 3 ods. 2, § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1, 2 a 4, § 19 ods. 1 až 3 zák. č. 514/2003 Z.z. v platnom znení a zdôraznila, že žalobu podala v súlade so zák. č. 514/2003 Z.z. a „bol v danom prípade preukázaný aj dôležitý verejný záujem, nakoľko sa jedná o štátny orgán, ktorý má zo zákona chrániť zákonnosť a ústavnosť“ a žalobkyňa preukázala pochybenie štátneho orgánu, ktorého úradný postup bol v rozpore so zákonom. Citovala znenie § 50 ods. 1 a 2 zák. č. 233/1995 Z.z. Exekučný poriadok v znení účinnom do 31.12.2015 a opätovne zopakovala, že dňa 3.8.2015 prevzala ako povinná 2/ od súdneho exekútora upovedomie o začatí exekúcie, na čo podala spolu s povinným 1/ u súdneho exekútora námietky proti exekúcii v celom rozsahu a tiež proti trovám exekúcie zo dňa 3.8.2015, o ktorých Okresný súd Spišská Nová Ves nerozhodol v zákonom stanovenej lehote, bol nečinný, spôsobil zbytočné prietahy pri rozhodovaní, spôsobil veľkú traumu a právnu neistotu a o námietkach proti exekúcii a trovám exekúcie, žalobkyňa podala na súd žiadosť o písomné vyrozumienie zo dňa 17.4.2017, na ktorú súd nereagoval, následne podala sťažnosť z 22.6.2017 na postup súdu a porušovanie práva na rozhodnutie bez zbytočných prietahov o námietkach v označenej exekučnej veci, ktorú predseda súdu nevybavil v zákonom stanovenej lehote 30 dňovej lehote od doručenia sťažnosti, odignoroval § 63 ods. 1 zák. č. 757/2004 Z.z. a v podaní súdu z 11.9.2017 uviedol nepravdivé a nedôsledne zaznamenané aj ďalšie tvrdenia, čo „uviedli v písomnom vyjadrení z 18.9.2017“ a opäť akcentovala, že súd svojou takmer dvojročnou nečinnosťou spôsobil nedôvodné prietahy pri rozhodovaní o dôvodných a opodstatnených námietkach, porušil § 50 ods. 2 Exekučného poriadku, čo malo za následok „vznik skutočnej škody pre mňa a tiež značnú dehonestáciu a degradáciu môjho mena, vysokej odbornosti, cti a dôveryhodnosti mojej osoby vzhľadom na môj status advokáta“ a okrem toho „sa takýto nezákonný úradný postup a nečinnosť súdu výrazne podpísalo aj pod môj zdravotný stav, pretože som v januári 2017 podstúpila extrémne náročnú, no úspešnú operáciu na Neurologickej klinike LF UNB - Kramáre a doteraz sa z nej zotavujem“. Žalobkyňa ďalej podčiarkla, že jasne a určite preukázala porušenie zákona zo strany bývalého predsedu Okresného súdu Spišská Nová Ves - nevybavenie sťažnosti v zákonom stanovenej lehote a za arbitrárne označila to, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní žiadnym spôsobom vecne, právne a ani skutkovo nevyhodnotil uvedené skutočnosti a vo veci nesprávne a arbitrárne rozhodol. Napokon žalobkyňa zdôraznila, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je „v takomto doslova vykonštruovanom a na objednávku vykonávanom prípade ani nemôže byť dostatočným zadosťučinením vzhľadom na následky a ujmy, ktoré ma postihli, ako aj na rozsiahlu degradáciu a dehonestáciu mojej osoby ako povinnej 2/, mojej vysokej odbornosti, cti, vážnosti a dôveryhodnosti, ktorá zákonne a čestne vždy vykonávala, vykonáva a bude vykonávať advokátske povolanie a preto trvám na náhrade škody - vyplatením sumy 38.584,61 eur“ s príslušenstvom, pretože „táto suma predstavuje skutočnú škodu, ktorá mi vznikla“.

8. Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadřila.

9. Odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobkyne ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

10. Žalobkyňou uplatnené odvolacie dôvody nie sú dané.

11. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia rozsudku odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo svojom výroku o zamietnutí žaloby, ako i vo výroku o trovách konania, zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

12. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý opakovane vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (por. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03-30), ako i z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorého judikatúra ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, t.j. aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (por. Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

13. V danom prípade sa prvoinštančný súd pri svojom rozhodovaní dôsledne vychádzal z vyššie uvedených judikatórnych premís a v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany spor a z ktorých vyvodil svoje skutkové a právne závery. Záver o zamietnutí žaloby súd odôvodnil dostatočne presvedčivo, zhodnotil všetky dôkazy predložené na podporu tvrdení žalobkyne i žalovanej, uviedol, ktoré z nich považoval za preukázané, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a z akých právnych noriem pri rozhodnutí vychádzal, pričom tak žalobkyni ako aj žalovanej vytvoril všetky procesné podmienky, aby v priebehu sporu uplatnili a realizovali svoje procesné práva.

14. Odvolací súd preto vyhodnotil ako neopodstatnenú odvolateľkinu námietku tvrdenej nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia, ktorej dôvodnosť by z podstaty veci bránila prieskumu napadnutého rozsudku z hľadiska ďalších relevantných odvolacích námietok žalobkyne.

15. Odvolací súd konštatuje, že preskúmané rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že žalobca (žalobkyňa) sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti súdneho rozhodnutia súdu (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 188/06). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená totiž právo na to, aby bola sporová strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 50/04). Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí ani právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04), ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS

97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana sporu (por. napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

16. Odvolací súd konštatuje, že napadnutému rozsudku nemožno vytknúť ani nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplynuli, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193, § 194 a § 205 CSP alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Učinené zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Neboli zistené ani vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie v spore.

17. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo žiadne také nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie o nároku žalobkyne, než ako rozhodol súd prvej inštancie. V danom prípade k zmene skutkového ani právneho stavu počas odvolacieho konania nedošlo, preto odvolací súd na skutkové zistenia a na právne normy, ktoré použil súd prvej inštancie odkazuje, rovnako ako i na správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce dôvody napadnutého rozsudku vo veci samej, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP), a len na zdôraznenie správnosti rozsudku a k ostatným odvolacím námietkam žalobkyne odvolací súd dodáva nasledovné:

18. Podľa článku 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Toto právo je konkrétne upravené v ustanoveniach zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov.

19. V prejednávanom spore žalobkyňa uplatnila nárok na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení účinnom v čase vzniku tvrdenej ujmy žalobkyne (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z.z.“).

20. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) tohto zákona štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím. Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom (§ 3 ods. 1 písm. d/ citovaného zákona). Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z.).

21. Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb (§ 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.). Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda (§ 9 ods. 2. cit. zák.).

22. Zodpovednosť za škodu spojená s nesprávnym úradným postupom je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch predpokladov: 1/ nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody (ujmy) a 3/ príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom, ktorým môže byť podľa konkrétnych okolností akákoľvek iná, než rozhodovacia činnosť spojená s výkonom verejnej moci, ak dôjde pri nej alebo v jej dôsledku k porušeniu pravidiel predpísaných právnymi normami pre počínanie orgánu verejnej moci alebo k porušeniu poriadku určeného povahou a funkciou postupu. Za nesprávny úradný postup je treba považovať i nevydanie či oneskorené vydanie rozhodnutia, ak malo byť správne vydané či vydané v stanovenej lehote, prípadne nečinnosť orgánu verejnej moci, či iné vady v spôsobe

konania, to všetko za predpokladu, že poškodenému vznikla škoda, t.j. majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá je v príčinnej súvislosti s uvedeným postupom, teda ak je nesprávny úradný postup v príčinnej súvislosti so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku.

23. Súd prvej inštancie v posudzovanom spore uzavrel, že bola splnená prvá z podmienok zodpovednosti štátu za škodu podľa zák. č. 514/2003 Z.z., a to existencia nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Spišská Nová Ves, ktorá skutočnosť napokon nebola medzi sporovými stranami sporná. Spornou ostalo posúdenie ostatných predpokladov zodpovednosti štátu, a to vznik škody (ujmy) na strane žalobkyne a príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves.

24. Z odôvodnenia preskúmaného rozsudku plynie, že súd prvej inštancie zamietnutie žaloby založil v podstate na závere, že žalobkyňa v konaní nepreukázala kumulatívne splnenie všetkých predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu vo vzťahu k štátu, lebo nepreukázala vznik škody (ujmy) a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody (ujmy) na strane žalobkyne a bezpochyby nesprávnym úradným postupom Okresného súdu v označenej exekučnej veci, v ktorej žalobkyňa vystupovala ako povinná, a teda že žalobkyňa v danom spore neunesla na preukázanie existencie ostatných zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu - a to vzniku škody (ujmy) a danosti príčinnej súvislosti medzi vznikom škody (ujmy) a nesprávnym úradným postupom dôkazné bremeno, ktorým sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v spore neboli preukázané jej tvrdenia a z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je totižto umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, kedy určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola buď pre nečinnosť strany sporu (v dôsledku nesplnenia povinnosti uloženej strane sporu § 132 ods. 1 CSP) alebo vôbec (objektívne vzaté) nemohla byť preukázaná, teda ak výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá.

25. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré strana v spore musí tvrdiť a preukázať, ako aj rozloženie dôkazného bremena, t.j. kto je nositeľom dôkazného bremena ohľadne jednotlivých právne významných skutočností, je pritom určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer sporových strán.

26. V zásade platí, že dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností zaťažuje tú stranu sporu, ktorá tieto skutočnosti tvrdí a vyvodzuje z nich pre seba priaznivé právne dôsledky.

27. V posudzovanom prípade je z obsahu spisu zrejmé, že požiadavka žalobkyne voči žalovanej na úhradu peňažnej sumy vychádza z tvrdenia, že žalobkyňa vznikla škoda (ujma) v dôsledku označeného nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Spišská Nová Ves. Bolo preto na žalobkyňu, aby tieto svoje tvrdenia v spore preukázala.

28. V posudzovanom spore z obsahu spisu a dôvodov napadnutého rozsudku možno vyvodiť, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní o žalobe žalobkyne správne zamerlal na skúmanie podmienok vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu a správne uzavrel, že v dôsledku neunesenia dôkazného bremena ohľadom rozhodujúcich skutočností zo strany žalobcu, nemohol urobiť záver o splnení zákonných predpokladov zodpovednosti žalovanej za tvrdenú škodu (ujmu) na strane žalobkyne. V tomto smere je odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie v jeho úsudku, že nepreukazuje žalobkyňou požadovanú škodu (nemajetkovú ujmu), ani podľa akého kľúča by súd mal žalobkyňou tvrdenú škodu (ujmu) vyrátať a ani príčinnú súvislosť medzi žalobkyňou namietaným nesprávnym úradným postupom a vzniknutou ujmu, žalobkyňou navrhnutý dôkaz vyžiadáním písomnej informácie od Okresného súdu Poprad, Kežmarok a Spišská Nová Ves o tom, ktorých advokátov súdy ustanovovali ex offio v trestných veciach za obdobie rokov 2014 až 2018, pokiaľ žalobkyňa v priebehu sporu na súde prvej inštancie iba bez ďalšieho tvrdila, že z toho možno vyrátať škodu, ktorá žalobkyňu vznikla, keďže za 14 rokov jej nebol ani raz pridelený takýto prípad pre zločin a len par krát pre prečin, že žalobkyňa ničím neodôvodnila požadovaný výšku nemajetkovej ujmy 38.584,61 eur, ktorá je totožná s exekvovanou sumou, pokiaľ vo svojich podaniach iba tvrdila, že došlo k dehonestácii a degradácii jej mena, vysokej odbornosti, cti a dôveryhodnosti jej osoby vzhľadom na jej status advokáta, a žiadnym spôsobom nešpecifikovala, ani nepreukázala takéto následky.

29. Za takejto situácie preto podľa názoru odvolacieho súdu nemôžu privodiť zmenu napadnutého rozsudku vo výroku o zamietnutí žaloby na náhradu škody pre neunesenie dôkazného bremena na preukázanie splnenia podmienky vzniku škody (ujmy) v žalobou tvrdenej výške a existencie príčinnej súvislosti medzi vznikom škody (ujmy) a bezpochyby (nesporne) nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves, ani odvolacie námietky prezentované v odvolaní žalobkyne založené na názore, že jasne a určite preukázala porušenie zákona zo strany bývalého predsedu Okresného súdu Spišská Nová Ves - nevybavenie sťažnosti v zákonom stanovenej lehote, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je „v takomto doslova vykonštruovanom a na objednávku vykonávanom prípade ani nemôže byť dostatočným zadosťučinením vzhľadom na následky a ujmy, ktoré ma postihli, ako aj na rozsiahlu degradáciu a dehonestáciu mojej osoby ako povinnej 2/, mojej vysokej odbornosti, cti, vážnosti a dôveryhodnosti, ktorá zákonne a čestne vždy vykonávala, vykonáva a bude vykonávať advokátske povolanie a ak žalobkyňa za arbitrárne označila to, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní žiadnym spôsobom vecne, právne a ani skutkovo uvedené skutočnosti nevyhodnotil.

30. Z uvedeného je nutné vyvodiť, že súd prvej inštancie správne žalobu zamietol pre nespĺnenie všetkých zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu, t.j. okrem podmienky nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Spišská Nová Ves, čo bolo v spore nespornou skutočnosťou, aj splnenie ostatných zákonných podmienok, a to vzniku škody (ujmy) v tvrdenej výške a existencie príčinnej súvislosti medzi vznikom škody (ujmy) na strane žalobkyne a nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves.

31. Žalobkyňi nemožno prisvedčiť ani pokiaľ v podanom odvolaní hodnotenie vykonaných dôkazov súdom prvej inštancie spochybňuje a predkladá vlastné hodnotenie ňou predložených dôkazov, ako i ostatných dôkazov vykonaných v konaní na súde prvej inštancie.

32. Na tomto mieste odvolací súd pripomína, že podstatou zistenia skutkového stavu veci je úsudok sudcu o tom, ktoré z rozhodných a sporných skutočností sú pravdivé, t.j. ktoré z nich bude považovať za preukázané poznatkami získanými vykonaním jednotlivých dôkazov. Dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, pričom žiadny dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu (čl. 15 základných princípov CSP). Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak (§ 191 ods. 2 CSP).

33. Citované ustanovenia o hodnotení dôkazov vychádzajú zo zásady tzv. voľného hodnotenia dôkazov. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotenie dôkazov tak môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zákon pritom nepredpisuje a ani dobre nemôže predpisovať pravidlá, z ktorých by malo vychádzať hodnotenie jednotlivých dôkazov a hodnotenie ich vzájomnej súvislosti. Je tomu tak preto, že hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú jednak čiastkové, jednak komplexné závery sudcu o vierohodnosti poznatkov získaných vykonaním dôkazov, ktoré sú potom podkladom pre záver o tom, ktoré skutočnosti stranami sporu tvrdené má súd za preukázané a ktoré tak tvoria zistený skutkový stav. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu, a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení, súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je potom záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery strana sporu splnila svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenia. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal.

34. Ani v tomto smere nemožno súdu prvej inštancie vytknúť žiadne pochybenie (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplynuli alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo).

35. Zo všetkých uvedených dôvodov je nutné konštatovať, že žalobkyňou uvádzané odvolacie dôvody a námietky nie sú opodstatnené. Napadnutý rozsudok je vecne vo výroku správny, preto ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, vrátane vecne správneho výroku o trovách konania.

36. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní neúspešná, nemá preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania a úspešnej žalovanej trovy odvolacieho konania nevznikli. Preto odvolací súd rozhodol tak, že nepriznáva stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania.

37. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).